

ten, som man den Gang mente, at det danske Monarki kunde bære. Man stillede forøvrigt i Udsigt, foruden disse Udgifter, en særlig Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsiden, men man mente tillige, at denne Intet skulde koste, idet man gav Anvisning paa dertil at anvende det Beløb, som indkom ved Salget af Demarkationsliniens Terrain, hvilket man den Gang anslog til en Værdi af 9½ Mill. Rd. Dette syntes jo at være meget lysende Udsigter, men jeg skal bringe det ærede Thing i Erindring, hvad Udsald denne Sag fik, og i hvor høj Grad vi ere blevene skuffede paa dette Punkt. Det var, som sagt, den yderste Grændse, man den Gang mente, at man kunde gaa til med Hensyn til Fordringen om Bevillinger til Befæstninger af det danske Monarkis Kasse. Jeg behøver ikke at minde om, at der nu for den tilbageværende Del af Danmægt er Tale om en Bevilling af det 3—4 Dobbelte. Naar vi ville fordrø, at disse Udgifter skulde bæres af vore ordinære Indtægter, eller at i alt Fald det Overflød, som Budgettet iaar viser, og som det yderligere maatte kunne vise næste Aar, skulde anvendes dertil, maa de Herrer være paa det Nene mynd, at vi derved vilde opgive enhver Fordring om en Skattereform for Fremtiden. Vi kunne ikke paa een Gang ned sætte Indtægterne og forhøje Udgifterne; det er umuligt. Jeg er overbevist om, at det ærede Thing ikke vil give sit Samtykke til, at vi paa den Maade slaa en Streg over Fordringer paa Reformer paa et saa væsentligt Omraade som dette. Paa den anden Side vil man kunne henvisse til Reservecapitalen, som endnu har noget over 20 Millioner i Behold, men jeg vil anse det for at være urigtigt at anvende Reservecapitalens Beholdning til dette Diemed. Jeg maa nemlig opfatte Reservecapitalens Opgave som at være den, at den skal danne Statens Driftskapital, at den skal være egnet til at fremme Landets Opkomst baade paa den ene og den anden Maade, og at man altsaa maa søge at anbringe den i produktive Forretninger. I ethvert Tilfælde maa man ønske at have en Beholdning i Reserve, saaledes som selve Navnet antyder, men at anvende Reservecapitalen til Udlæg som disse, der kræve uproduktive Udgifter — Ingen maa opfatte mig, som om jeg anser det for unyttige Udgifter, men jeg siger, de ere uproduktive — vilde jeg anse for ganske urigtigt. Naar vi altsaa maa sige: Vi kunne ikke anvende vore ordinære Indtægter, og vi bør ikke anvende Reservecapitalen dertil, saa stiller Fordringen til os sig saaledes: „Vi maa skaffe ekstraordinære Midler tilveie, som kunne give os de Indtægter, Befæstningsvæsenet kræver. Dette er ogsaa fuldstændig i sin Orden, i alt Fald til en vis Grad, om ikke tilfulde; thi jeg erkjender, at ogsaa Efterlægten, de følgende Generationer, bør bære Noget af de Udgifter, hvormed Spørgsmaalet her dreier sig. Dog maa jeg tillige minde om, at

der til de følgende Generationer rimeligvis vil blive stillet Fordringer af samme Art som denne. Jeg maa derfor anse det for rigtigt, at der, naar der fremkommer Fordringer om saa betydelige Udgifter som den, hvormed det her gjælder, jevnledes dermed fremkommer Forslag om en ekstraordinær Befæstning paa det eneste rationelle Grundlag, der findes, nemlig en Skat paa Formue og Indtægt. Da vil ogsaa Brøven blive stillet om, hvem de ere de beredvilligste til at bære Udgifter til dette Diemed, og jeg tror ikke, at den Del af Befolkningen, som man tillægger det svageste Onske og den mindste Lust i denne Retning, vil komme til at staa tilbage. Der er forsaavidt Mening i den Tanke, som er fremkommen paa et andet Sted, at man kunde ønske Midlerne til en Del af Forsvarsvæsenet tilveiebragte ved Hjælp af en Indsamling, som man derved erkjender, at Statens nuværende Indtægter ikke væsentlig egne sig til en saadant Brug; men paa den anden Side er jeg fuldstændig uenig med Tanken, thi det Korrekte er, at hvad der er Statens Formaal, ogsaa skal bæres af Statens Midler. Jeg maa derfor tillade mig at slutte med den Fordring, at vi, naar Forslag om saa store Bevillinger fremkomme til os til dette Diemed, bør have en Regjering, der kan bære det frem samtidigt med et Forslag om en Befæstning af Formue og Indtægt.

Bajer: Et bedre Bærn for Danmark end detts Hær og Flaade og Befæstninger er uden Tvivl en fornuftig Udenrigspolitik. Det er dog en Ting, som vi desværre høre saa overordentlig lidt om; men jeg tror ikke desmindre, at denne Sandhed vil blive anerkjendt. — Jeg kan imidlertid fuldstændig tiltræde, hvad den ærede Krigsminister har skrevet i de Bemærkninger, som ledsage nærværende Lovforslag, naar han bruger det Udtryk, at vi kunne blive tvungne ind i en Krig. Selv med den allerfornuftigste Udenrigspolitik kan der indtræffe Tilfælde, hvor vi ligesom kunne blive tvungne ind i en Krig, og for det Tilfaldes Skyld mener jeg, at vi i Tide paa den bedste og omhyggeligste Maade bør overveje, hvilke Forholdsregler vi i saa Henseende maa tage. Der har tidligere i denne Samling været forhandlet om Hærens og Flaadens Ordning, om hvad der ved den Leilighed blev kaldt det levende Forsvar, og der blev ved den Leilighed indtalt, at det levende Forsvar var vigtigere end det livløse. Jeg kan indrømme dette, for saa vidt man dermed vil betone, at det levende og Personlige staar over det Døde; men fra et andet Synspunkt forekommer netop det faste Forsvar mig at være det vigtigste, fordi det nemlig skal være Grundlaget for det levende, fordi det skal være Støttepunktet, det, hvortil det levende Forsvar støtter sig. Medens flere Slægter kunne synke i Graven,